

संसारोऽपि माययैवेत्याह बहुरूपः बालयुवादिरूपः देवनारदादिरूपश्च आभाति गुणेषु देहादिषु ॥ २ ॥ अतएव भक्तियोगेन तन्निरासे सति मोक्षो
पि घटत इत्याह यहीति वावशब्द एवार्थे स्वएव महिम्नियदारमेत तदेवाह कालमाययोः पुरुषप्रकृत्योः परस्मिन् तदा उभयमहं ममेति च त्यक्त्वा उ-
दास्ते पूर्णरूपेणावतिष्ठते तदुक्तम् यया संमोहितो जीव आत्मानं त्रिगुणात्मकम् परोऽपि मनुते नर्थं तत्कृतं चाभिपद्यते अनर्थोपशमं साक्षाद्भक्तियोगम-
थोक्षजे लोकस्याजानतो विद्वांश्च के सा त्वतसंहितामिति ॥ ३ ॥ यच्चोक्तं परमेश्वरस्यापि देहसंबन्धाविशेषात्कथं तद्भक्त्या मोक्षः स्यादिति आसीद्य-
दुदरात्पद्ममित्यादिना तत्राह आत्मनो जीवस्य तत्त्वविशुद्ध्यर्थं तत्त्वज्ञानार्थं तद्भवत्येव किं तत् यत्तप आदिना भजनं भगवान्ब्रह्मणे आह किं कुर्वन् कृतं
सत्यं चिद्वनं रूपं दर्शयन् दर्शने हेतुः अव्यलीकेन व्रतेन तपसा आदृतः सेवितः सन् अयं भावः जीवस्याविद्यया मिथ्यारूपदेहसंबन्धः ईश्वरस्य तु योग

बहुरूप इवाभाति मायया बहुरूपया ॥ रममाणो गुणेष्वस्याममाहमिति मन्यते ॥ २ ॥ यर्हि वावमहिम्नि स्वेपर-
स्मिन् कालमाययोः ॥ रमेतगतसंमोहस्य त्कोदास्ते तदोभयम् ॥ ३ ॥ आत्मतत्त्वविशुद्ध्यर्थं यदाह भगवानृतम् ॥
ब्रह्मणे दर्शयन् रूपमव्यलीकव्रतादृतः ॥ ४ ॥ स आदिदेवो जगतां परो गुरुः स्वधिष्यमास्थाय सिसृक्ष यैक्षत ॥
तां नाध्यगच्छद्दृशमत्र संमतां प्रपञ्चनिर्माणविधिर्यया भवेत् ॥ ५ ॥ स चिंतयन् द्वाक्षरमेकदां भस्युपाशृणो द्विर्ग-
दितं वचो विभुः ॥ स्पर्शेषु यत्षोडशमेकविंशं निष्किञ्चनानां नृपयद्दत्तं विदुः ॥ ६ ॥ निशम्य तद्वक्तृदिदृक्षयादि-
शो विलोक्य तत्रान्यदपश्यमानः ॥ स्वधिष्यमास्थाय विमृश्य तद्वितं तपस्युपादिष्ट इवा दधेमनः ॥ ७ ॥

मायया चिद्वनलीलाविग्रहाविर्भाव इति महान्विशेषः अतस्तद्भजनान्मोक्षोपपत्तिरिति ॥ ४ ॥ भगवद्भजनादेव तत्त्वज्ञानमित्येतत्प्रपञ्चयिष्यन् ब्र-
ह्मणोऽपि तत्त्वज्ञानं तत्पसादादेवेति दर्शयितुमिति हासमाह स इत्यादिना परो गुरुः भक्तिरहस्योपदेष्टा स्वधिष्यं पद्ममास्थाय अधिष्ठाय तस्याधिष्ठा-
नान्वेषणाय पूर्वं जले निमग्नः परावृत्त्यस्वधिष्ये स्थित्वेत्यर्थः ऐक्षत तत्कथं स्रष्टव्यमित्यालोचितवान् तां दृशं प्रज्ञाम् अत्र सृष्टिविषये संमतामव्यभि-
चारिणीम् विधिः प्रकारः ॥ ५ ॥ सृष्टिचिंतयन्कदाचित् द्वाक्षरं वचः अंभसि उपाशृणोत् उपसमीपे श्रुतवान् ते अक्षरे दर्शयति कादयो मावसानाः स्पर्-
शाः तेषु यत् षोडशतंकारः यच्चैकविंशतंकारः वचसो निर्देशार्थं तदर्थमाह ॥ हे नृप निष्किञ्चनानां त्यक्तधनानां धनं यद्विदुः येन तपो धना इति प्रसिद्धाः
तच्च द्विर्गदितं तपतपेति लोणमध्यमपुरुषैकवचनम् तस्य वीप्सांसादरविधिरूपामशृणोदित्यर्थः ॥ ६ ॥ एवं निशम्य तस्य वचसो वक्तुर्दिदृक्षया ततः
प्रचलितः सन् दिशो विलोक्य पुनः स्वधिष्यमास्थाय केन चित्यत्यक्षं नियुक्त इव तच्चात्मनो हितं विमृश्य तपसि मनो धृतवानित्यर्थः ॥ ७ ॥